

Az új tisztség...

LÖCZE IMRE VAGYOK a kertészeti brigádvezető — és bárátságosan nyújtja kézfogására a jobbát. Látszik rajta, hogy szokatlan neki így a bemutatkozás. Most tanulja új szerepét Löcze Imre. Egy kicsit büszke is tisztségére. Joggal, hiszen csak a falu elismert, kiváló gazdái részesültek ilyen kitüntetésben.

A termelősövetkezet alakuló közgyűlésén szavaztak rá társai, amikor megválasztották a termelősövetkezet vezetőjét. Az alsópáhoki gazdák is szakítottak nemrég a régi étellel és az új útra léptek. És ekkor, a sorsdöntő pillanatban megszületett Löcze Imre új tisztsége.

KÉT HETE mint kertészeti brigádvezető intézkedik, tervezget. Minden erővel próbál beleilleszkedni a közösségbe, és szeretne többet adni, mint amit egyéni korában adott. Pedig akkor is elismerten gazdálkodott. Különösen a kertészetet irigylték. Valóságos „pénzbánya” volt az. Nyáron egy hét alatt ezer forintot is árultak belőle. S emellett, állattenyésztéssel is foglalkozott.

Elnézem, ahogy az asztal mellett ül és gondolkodik. A jelenben és a jövőben járnak a gondolatjai. Arcán kiszimulnak a barázdák, pedig csak képzeletben látja a falu jövőjét...

Biztatón indultak munkába az alsópáhokiak.

— Már az első nap „hajban” voltam — mondja Löcze Imre. — Anyiyan jöttek a kertészetbe, hogy alig tudtam munkát adni valamennyinek.

Az ilyen lendületes munkakezdet még nagyobb örömet tartogat. Löcze Imre brigádvezető erre alapozza munkájuk sikerét. A tervekre terelődik a szó. Felcsillan a brigádvezető szeme. Most kövélkezik ő. Mit akar kezdeni a kertészetrel, a még befejezetlenül álló hajtatóházzal?

ALSÓPÁHOKON volt már termelősövetkezet, de a tagság szorgalmával baj volt. Hiába terveztek, ha nem hajtották végre, amiben megállapodtak. Így volt a kertészetrel is. Megkérték 600 ezer forintos költséggel egy hajtatóház építését, de befejezni nem tudták. Most az örökös, a felfejlődött Petőfi Termelősövetkezet tervezi az építkezés befejezését.

— A munkákat megkezdjük — adja tudtukra a brigádvezető. — Kétszázötven köbméter földet kell termelnünk és megindíthatjuk a hajtatóház működtetését. Hatvan-

Értesítés

Az Eszákunántúli Áramszolgáltató Vállalat értesíti Veszprém város lakosságát, hogy fogyasztói szolgálati és pénzbeszedei irodát nyitott Veszprém, belvárosban, a Sziklai János u. 7. szám alatti épületben (Ingatlankezelő Vállalat volt irodahelyisége). Ezzel az intézkedéssel az EDASZ a dolgozók régi kívánságának kíván eleget tenni, mert így azoknak a dolgozóknak is megadja a lehetőséget az áramszámla kiegyenlítésére, akiket a pénzbeszedei lakásukon nem talál otthon. Ilyen esetben a pénzbeszedei fizetési felszólítót hagyja a fogyasztó lakásán, amelyen az áramszámla összege fel van tüntetve, és ennek birtokában a pénzbeszedei irodában az áramdíjtartozás nyugta ellenében kiegyenlíthető.

Az iroda ezenkívül foglalkozik mindenmű áramszolgáltatói üzemi zavar vagy hálózati hiba felvételével, közvilágítási panaszbejelentés, felvételével, valamint felvilágosítás adással a fogyasztói bekapcsolásokkal és egyéb áramszolgáltatói ügyekkel kapcsolatban.

Nyitvatartási idő kedden és pénteken 7—18 óráig, egyéb napokon, szombat kivételével 7—14 óráig, szombaton 9—10 óráig.

Eszákunántúli Áramszolgáltató Vállalat Üzemvezetősége
Veszprém.

két napon belül már hagymát akarunk árulni a piacon. Emellett nevelni akarunk két holdra való paprikapalánát, amely a kiültetéskor már virágzik. És nem sokat mondok: 50—55 ezer forint értékű árunk kell kijönni tavaszig a hajtatóházból.

— Mennyi lesz a kertészet? — Huszonöt holdat terveztünk, de hetvenöt holdról akarunk termést betakarítani. Egy jó kertészet ugyanis egy területről három termést takarít be, vagyis egy földről három árut ad el — magyarázza. — Mi például először hagymát, majd kelkaposztát és végül paprikát ültetünk.

EZ AZTÁN SZÁMÍTÁS. Így számított és cselekedett a maga kis kertészetében, így csinálja a nagy közös kertészetben is. Kifizető és gazdaságos.

— Rövidesen megkezdjük a trágyázást — újságolja. — Hóadanként 300 mázsa trágyát igényeltem az elnöktől.

Ennyit mond a kertészet tervéről a brigádvezető. De mivel minden érdekli, ami a termelősövetkezetben történik, azokról is beszél.

— Elvett már a termelősövetkezet 450 hold búzát, leszerződünk 120 darab sertésre, és tudják milyen állatok azok? Repülőgéppel hozták őket Budapestre, onnan meg ide irányították, a Március 15 Termelősövetkezetbe. Ezeknek a szaporulatából akarunk törzsállományt nevelni. — Csupa lelkesedés ez az ember. Akar elérhaladni, a fejlődéssel lépést tartani. Akar, mert bízik a jövőben...

NÉMETH MÁRIA

Csak hívjanak, Jövök

Kazó János a Várpalotai Szévbányászati Tröszt beruházási osztályán dolgozik. Bár jól ismerem, mégsem tudom pontosan, hogy milyen beosztásban. Nem tudom, mert hol valamely üzemi létesítmény tervezője főte hálva látom, hol a város szépítésén tevékenykedik. Más alkalommal a bányavezetőnél akadok vele össze, vagy az évülő új lakásoknál.

A napokban a III. kerületi termelősövetkezet irodájában találkoztunk. Önkéntelenül kérdeztem:

— Mit keres itt? — hiszen a tröszt beruházási osztályának munkáját sehogysem tudtam összefüggésbe hozni a szövetkezet dolgaival.

— A pártbizottságon mondták, hogy istálló akar építeni a tsz. Gondban vannak, hogyan tudnák átalakítani a régi. Kijöttem megnézni, érdemes-e megjavítani, megfordítani. Ahogy számítottam, nem. Legjobb lesz lebontani. A vakolást meg a javítást maideg többé kerülne, mint az új fal. Nem érdemes a régihez ragaszkodni — magyarázza a szövetkezetieknek. Azután búcsúzik:

— Ha tanácsra, segítségre lesz szükségük, csak hívjanak. Jövök.

Szavait nem udvariasságnak szánta. Jó szívvel ajánlotta fel a segítségét.

Később hallottam, három-négy hete úgyszólván éjjelnappal dolgozik hivatali munkáján. Terveket készít, hogy jövőre tovább szépüljön a város. (M. T.-né)

Kinek az érdeke?

Nagy volt az öröm megyénk legfiatalabb városában, amikor november 15-én elindult útjára a második helyi autóbusszjárat. Ennek a hivatása, hogy Tócsokberénd, a bányászlakótelep, a Marton Sándor és a Bauxit-lakótelep, a város központja, valamint a vasútállomás között gyorsítsa, kényelmesebbé tegye az emberek utazását, közlekedését. Szép ez. Jó ez. Kézelfogható bizonyítéka annak, hogy Ajka valóban város lett és egyre fejlődik.

Igen ám, de az örömből is meggyűlt. A vasárnapi ünnepeies indulás után, ahogy Ajkán mondják — „náthát” kapott az autóbussz. Hétfőig csütörtökig „kórházi kezelésre szorult”. Ezt még meg lehet érteni, előfordul ilyen még a legjobb akarat mellett is, hátha még ráadásul olyan tény is közrejátszik, hogy nem az igent autóbussz adják. Node ezen nem volt különösebb zsörtölődés, de van, ami viszont joggal bosszantja az ajkai közönséget.

Az autóbussz menetrendjét hasraütve állapították meg. Vagy talán mégsem? Akkor pedig miért nem veszi figyelembe a vasúti menetrendet, vagy a tanítások kezdetének időpontját? Ugyanis nagyon sok gyermek az alsó városrészből ezzel az autóbusszal járna a város másik részén levő iskolába.

Aki pedig Ajkára ér vonattal, vagy éppen bejáró és hazajáró, az vagy vár húsz percet a vonat beérkezése után és akkor késve bár, de kényelmesen utazik, vagy nekivág és előbb hazaér gyalog. Talán mondani sem kell, hogy ennek az utóbbi sportnak áldoznak legtöbben, ha az állomásra igyekeznek, vagy éppen hazafelé. Vajon miért van ez így, és miért nem lehet másképp?

A város illetékesei annak idején megtették a javaslatot a menetrendre a helyi igények figyelembevételével. De hát a helyi javaslat az úgy látszik azért javaslat, hogy a 64-es AKÖV menetrend szerkesztői a papirkosárba dobják. Eppen ezért bátorkodnak az ajkaiak feltenni a kérdést: kinek érdeke ez? A vállalatnak nem lehet érdeke, hogy a pótkocsis helyijárat kihasználatlanul, üttá nélkül száguldozzon az utcán. Az ajkai utazni kívánóké sem, hogy autóbussz mellett gyalogoljanak. Talán mégis érdemes lenne változtatni rajt.

B. J.

Könnyű zenei est a veszprémi színházban

Kedves, felemelő élményben volt részük mindazoknak, akik kedden este a veszprémi városi színházban meghallgatták a Veszprémi Ének- és Zenekar hangversenyét.

Amint a vendég konferanszió Gál György Sándor bevezetőben mondtotta, ez a műsor mentes volt minden zenei nagykétségűtől. Egyszerűen kedves, mosolygós, szórakoztató akart lenni. Azokhoz akart elsősorban szólni, akik csak ezt, vagy főleg ezt, keresik a muzsikában. Célját a hangverseny maradéktalanul el is érte.

Amint a függöny felgördült, rendezés látvány, az újból kibővíült zenekar képe fogadta a nézőket. A fuvala, oboa, pozán, klarin hangszerek alkalmazása teljes szimfonikus rangra emelte, a zenekart, s ez olyan igényes művek megszólaltatását tette lehetővé, mint Offenbach: Orpheus az alvilágban nyitány, vagy Csajkovszky: Csiipkerózsika keringő.

A vonósok is sokkal teltebbnek hatott az eddiginél, ámbar a tiszta intonálás elemi követelményének nem mindig tett eleget.

Az énekkar teljesítménye ugyiszólván valamennyi műsorszámában kimagasló volt.

Az est műsorát sajátos szímmel tette kerekké Farkas: Csinom Paló, és Kacsóh: János vitéz című daljátékából vett részletek előadása. A szólóénekesek szinte magukat múltak felül. Mindhárom szólótának ez volt rövid működésük óta a legerjedelmesebb legigényesebb műsora. Meszáros Sándorné finom, nemes csendesen szopránjával, Csikos István kitűnő basszus hanganyagával, Szilvási László pedig kulturált előadásával váltotta ki már az első percekben a közönség általános elismerését.

Az együttes művészeti vezetője, Zámbo István csillogtatta karnagy adottságait. Az eléggé hosszúra nyúlt műsорт teljes koncentrációval, úgyszólván fáradtság nélkül vezényelte végig.

Végül, de nem utolsósorban szólni kell a műsорт összekötő országszerte kitűnő muzsikuskonferanszió híreben álló Gál György Sándorról. Igen kedves, közvetlen beszédstílusával pillanatok alatt egy nagy muzsikusk családja jorrasztotta az előadókat és a hallgatókat.

A műsor ugyan egy kissé hosszúra sikerült, de feledtetve ezt az előadás kitűnő minősége. Az utolsó számok elhangzása után a közönség újabb és újabb ráadás követelve fejezte ki tetszését.

Ismét csak ezt mondhatjuk: „Szép volt, nagyon szép.”

Dobák Pál

OVALOV: A rézgomb

88

— Nagyon kockázatos vállalkozás — mondotta. — A repülőteret, illetve a villát örzük. Nagyon is éberen örzik. Észre fogják venni a gép leszállását. Ezek a gyalázatosak egy pillanat alatt ott teremhetnek... — Elhallgatott, mi visszafojtottuk lélegzetünket. — De megkockáztatjuk...

Megkönyebbülten sôhajtottunk. — Olyan dologért kockáztatunk, amely ebben az esetben különösen megéri a kockázatot, annál is inkább, mert...

Ránk pillantott, és szemében apró lángocska lobbant fel. — Egy mozdulattal közelebb in-tett bennünket magához.

— Olyan pontosan kell mindent mérlegelnünk, fiúk, mint egy gyógyszerártárban. A legnagyobb óralomra és fegyelemre van szükség. Makarovnak meg kell tudnia, milyen örség védi a villát. Zselezov még ma kapcsolatba lép a leadón keresztül a parancsnoksággal. En a következőket javasolom: amikor a mi bombavetőink az épület fölé érnek, egyik közülük, miután bombáit már ledobta, visszatér a villához. Erre az időpontra már ott kell lenni önkönek. Haschke örmerster segítségére nemigen számíthatunk. Andrej Szemjonovics kszüljön fel a hazatérésre. Vegye magához az iratokat, kartotékokat, képeslapokat, a listát. A névsor másolatát adja át nekem. Azzal is kevesebb lesz gondja. Az akció parancsnoka Zselezov kapitány. — Pronyin szigorúan ne-zített rám. — Megértette, Andrej Szemjonovics? Zselezov szava az ön számára törvény.

Felállt, kezét szorított velünk.

— Menjen — mondotta nekem. — Egyenesen le az udvarra, azután az utcára. Viktor majd később megy, de még ma viszontlátja.

Újra keresztülmentem a konyhá-n, az előbbi férfi most is ugyan-úgy állt az ablaknál, kezét zsebre dugva. Csak akkor jöttem rá,

hogy valószínűleg Pronyint fe-dezi.

A ház kapujában is állt egy ember, nem tudtam, hogy a mie-ink közül való-e, vagy más. Elmentem mellette, de nem köve-tett.

Otthon összekerestem a szük-séges képeslapokat, egyeztettem őket a névsorral, lemásoltam a listát, és a safe-ba rejtettem.

Estére megérkezett Zselezov.

— No, mi újság? — kérdeztem.

— Minden rendben — mondta, mintha mi sem történt volna. — Megpróbálók kapcsolatot te-rementni azokkal, akikhez egyszer elvittem.

— Reggelre visszatér? — Aligha. Vigyázni kell az autóra — felelte. Ön addig kszüljön fel.

Egy óra múlva elment. Elmentem Jankovskát megke-reszni.

A szállodában nem volt, azt mondták, hogy alig tartózkodik otthon. Végül Grönernél találtam meg telefonon.

— Látني szeretném — mondot-tam.

— Jöjjen el — hívott.

— Völegénye nem fog megne-hezteni?

— Csak sokára tér haza — fe-lelte.

— Jankowska már teljes jogú háziasszonynak érezte magát Grö-nernél.

— Készen állok az átadásra — mondottam. — Blake úgynöksége fel van göngyölvítve.

— Igazán? — örvendezett. — Egész idő alatt azt találgattam, hogy sikerül-e, vagy sem.

— Kinek adjam át a listát, Pohlmannak? — kérdeztem.

— Semmi esetre sem. Gröner-nek kell átadnia, de nekem is átadhatja, majd én továbbítom. Legalább szép ajándékot viszünk a tengeren túlra.

De egyszerre mintha bánat su-hant volna át az arcán.

Bűnügyi történet a kémek akna-munkájáról a háború alatt

— Nem lehetne még húzni a dolgot? — kérdezte váratlanul. — Úgy sajnálnám magat. Amint át-adja a listát, nyomban Orosz-or-szágba irányítják. Ott nagyon sok munka vár Taylorra. Magának is jut belőle jócskán...

— Sorsunkat nem kerülhetjük el — feleltem bölcs nyugalommal. — Ott, az óceánon túl, hamar el-felejt majd mindent.

— Ó, nem — tiltakozott Jan-kowska. — Magára emlékezni fo-gok.

— Repülővel mennek? — kér-deztem.

— Igen, először Spanyolország-ba, de a gépet is ők küldik.

— A saját repülőterükről in-dulnak?

— Igen, Gröner egyúttal maga-val viszi könyveit és egyéb fel-jegyzéseit.

— És nem fogják magukat meg-zavarni? — kérdeztem gondtel-en.

— Ugyan, ki zavarja? — cso-dálkozott az asszony. — A villát Pohlmann SS-ei örzik.

Elnevettem magam. — A villát, vagy a repülőteret?

— Ezt is, azt is — felelte. — Arról, hogy ott repülőter van, igen kevesen tudnak. Összesen csak tíz SS örzí, és ezeket sem cserélték még, úgyhogy nem me-hetett el a híre. Arra a célra pe-dig, hogy pusztá kíváncsiságból ne kerüljön arra senki, elég ez a tíz katona...

Ilyenformán megtudtam azt, amit akartam, bár Jankowska nem is titkolózott, hiszen a ma-guk emberének tartott. Magabiz-tosságát az is növelte, hogy na-marosan Amerikába utazik — nagy tervei voltak a jövőre.

Csak akkor változott meg kis-sé, amikor már menni készültem. Az asztalnál ült, tenyerébe tá-masztotta a fejét. Panaszosan pi-lantott rám, és így szólt

— Ó, Andrej, ha egyszer vala-miképpen tengeren túlra kerül, keressen fel, mindenben segítsé-gére leszek, amiben csak tudok. (Folyt. köv.)

Abbar-tartotta legjobban már sok ilyen, során n nyok jő-ják ész-kat a s ról. A i vasszal zetbe. U tendő-laévnék

Ezekn-katlan-tőbb ne-vezetei-tak, ak-hogy a keresse és meg-koztak

Mivel-vezetei-nyezok-mas mu-lani, és sármell-váriak e-ismerés-és látni-asszony-a magu-mácsolt-a közös-leményi-tanács-mástól-vánné Tsz tag-hogy m-romfite

Tavas-napos-Ebből-s az-Szép-S ebbe-Borkán-ha ház-olyan,-még fé-törzsáll-már öt-törték-hároms

Az eg-estit pir-tsz-zer-kacsul-len és-piros n-a szá-m-ült arc-

„Ami-dönté-a mu

A terem-a szem-zony j-Azok i-nem ta-

Az a-lázhete-dák biz-asszony-ba, az e-nácsko-a téves-helyeke-azt, ho-tünk, r-a keny-

— H-fel az-egyéni

A ba-szakas-határoz-versen-redi el-lyen e-vágány-va a d-retük-Radek-Budai-dolgoz